

Usnesení

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.**, „X“, tč. Ústav na výkon vazby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Chorvátska 5, Bratislava, proti žalovanému: **Odvolačimu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 20.7.2011, č.j. 5597/11-1500-506476,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 20.7.2011, č.j. 5597/11-1500-506476, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 25.11.2010, č.j. 101284/10/196962506459, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti o prodloužení lhůty k doplnění náležitostí odvolání žalobce ze dne 19.8.2010.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

Žalobce ve své žalobě uvedl, že namítá nikoliv nezákonný, ale především protiústavní postup Finančního úřadu v Litoměřicích jako orgánu státní moci České republiky. Poukázal na skutečnost, že ve svém odvolání, o kterém bylo rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím, doložil zásah do ústavně zaručeného práva žalobce na spravedlivý proces v souvislosti s úkladnou vraždou právního zástupce žalobce ve sporech s ČSSD a Českou

advokátní komorou JUDr. Ernesta Valka. Uvedl, že do řádného objasnění dosud nevyřešené úkladné vraždy svého právního zástupce nemůže považovat Slovenskou ani Českou republiku za zemi pro něho bezpečné. Dále žalobce podrobně popsal jeho jednání s JUDr. Valkem a aktivity JUDr. Valka před jeho úmrtím.

Zdůraznil, že původně žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádal s poukazem žalobce na právo být zastoupen v řízení před každým orgánem státní moci ve vztahu ke skutečnosti, že jeho právní zástupce byl zavražděn.

Dále se žalobce ve vztahu k právu na zastoupení nezávislým advokátem dovolával následujících ústavních principů:

- čl. 4 Ústavy ČR – zaručení ochrany základních práv a svobod soudní mocí každému,
- čl. 1 odst. 2 Ústavy ČR – závazek České republiky dodržovat závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva,
- čl. 10 Ústavy ČR – zahrnutí mezinárodních smluv za součást právního řádu České republiky a aplikační přednost těchto smluv před zákonem,
- čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR – povinnost soudu předložit v případě kolize zákona s ústavním pořádkem věc Ústavnímu soudu,
- čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod – závazek České republiky zajistit každému, jehož práva a svobody zaručené Úmluvou byly porušeny, účinný právní prostředek nápravy před národním orgánem,
- čl. 267 Smlouvy o fungování EU – pravomoc soudu členského státu požádat Soudní dvůr EU o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu Smluv, vyvstane-li taková otázka v řízení, a rozhodnutí o této otázce považuje soud za nezbytné k vynesení svého rozsudku,
- čl. 1 Listiny základních práv a svobod – deklarace, že základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné,
- čl. 36 Listiny základních práv a svobod – zákaz ochrany základních práv a svobod vyloučit z pravomoci soudní moci,
- § 62 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích (dále jen „zákon o soudech a soudcích“) – odkaz na soudcovský slib, dle kterého je každý soudce vázán závazkem řídit se při výkonu soudcovské funkce právní řádem České republiky, jehož základem je ústavní pořádek,
- § 82 zákona o soudech a soudcích – dle kterého odpovídá soudce za odbornou úroveň výkonu soudcovské funkce.

Dále žalobce poukázal na skutečnost, že je obětí perzekuce ze strany státních orgánů, protože se domáhal své odměny za právní pomoc poskytnutou subjektu, který se podílí na výkonu státní moci (ČSSD).

Žalobce za účelem důkazu pro futuro, že v rámci právního řádu České republiky svoji stavovskou povinnost chránit institut nezávislosti advokacie na státní moci splnil, uplatňuje u soudů v České republice řádně všechny v úvahu připadající právní prostředky právní ochrany. Proto podal i předmětnou žalobu.

Žalobce uvedl, že bezpráví, jehož se dopouštějí státní orgány, je o to nelidštější, že je skrytě prosazováno v individuálních kauzách formálně pozitivistickou aplikací zákonné úpravy způsobem zcela pomíjejícím přirozenoprávní principy ústavního a mezinárodního práva.

Současně se žalobou učinil žalobce návrh soudu na postoupení věci Soudnímu dvoru EU k zodpovězení předběžné otázky:

- zda je slučitelné se závazky členského státu EU na ochranu institutu nezávislosti advokacie na státní moci, aby státní orgány členské země EU vymáhaly majetkové nároky státu na advokátovi, kterému členská země neposkytla proti subjektu podílejícímu se na výkonu státní moci členské země EU řádně ochranu základního práva podmiňujícího nezávislost advokacie na státní moci, práva na odměnu za poskytnutou pomoc, ale v zájmu dlužnické svévole palmárního dlužníka podílejícímu se na výkonu státní moci z vůle Úřadu vlády podrobila advokáta a osoby z jeho okolí nelidskému zacházení trestním stíháním pro plnění zákonné povinnosti.

V doplnění žaloby ze dne 11.4.2012 dále popsal ve zcela obecné rovině, v čem spočívá dle jeho názoru neústavnost postupu státních orgánů vůči jeho osobě a jak dochází k porušování jeho základních lidských práv ze strany státních orgánů.

Dle § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Dle § 70 písm. b) s.ř.s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce podal odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Litoměřicích o přenesení nákladů řízení na daňový subjekt ze dne 7.5.2010, č.j. 51087/10/196962506459. Odvolání nemělo dle správce daně veškeré náležitosti, proto správce daně zaslal žalobci výzvu k doplnění náležitostí odvolání ze dne 24.8.2010, č.j. 75206/10/196962506459. Žalobce zaslal správci daně žádost o prodloužení lhůty k doplnění náležitostí odvolání. Správce daně zaslal žalobci výzvu ze dne 11.10.2010, č.j. 89789/10/196962506459, k odstranění vad žádosti o prodloužení lhůty, konkrétně předložení plné moci pro paní Zdeňku Vackovou. Dne 26.10.2010 byla správci daně doručena plná moc pro paní Zdeňku Vackovou ovšem až ze dne 1.10.2010. Proto správce daně vydal rozhodnutí ze dne 25.11.2010, č.j. 101284/10/196962506459, kterým řízení o žádosti o prodloužení lhůty k doplnění náležitostí odvolání zastavil s poukazem, že žádost o prodloužení lhůty byla provedena osobou, která není daňovým subjektem. Toto rozhodnutí žalobce napadl odvoláním, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Primárně se soud zabýval otázkou, zda rozhodnutí správního orgánu, proti kterému směřuje žaloba, je vůbec předmětem přezkumu v rámci správního soudnictví, či zda se na něj vztahuje některá z kompetenčních výluk uvedených v § 70 s.ř.s.

Otázkou kompetenční výluky ve vztahu k rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o prodloužení lhůty k podání odvolání se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27.7.2011, č.j. 1 Afs 35/2011-135, a to zejména z pohledu rozhodnutí předběžné povahy. Nejvyšší správní soud konstatoval, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 27.10.2009, č.j. 2 Afs 186/2006-54, stanovil okruh podmínek, které musí

splňovat rozhodnutí předběžné povahy. Aby bylo možno rozhodnutí správního orgánu považovat za rozhodnutí předběžné povahy, musí být kumulativně splněny podmínka časová, podmínka věcná a podmínka osobní.

K uvedeným podmínkám ve vztahu k rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o prodloužení lhůty k podání odvolání Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č.j. 1 Afs 35/2011-135, uvedl:

„Časová podmínka je v posuzovaném případě splněna. Rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty k podání odvolání podle § 14 zákona o správě daní a poplatků je vydáváno v probíhajícím daňovém řízení. Z hlediska časového tedy předběžnost rozhodnutí spočívá v tom, že konečné rozhodnutí o odvolání finanční orgán nevydá dříve, než je v řízení postaveno najisto, zda bylo žádosti o prodloužení lhůty vyhověno či nikoliv. Rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty k podání odvolání tedy vždy předchází konečnému rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům; na jeho vydání má daňový subjekt nárok (§ 48 a násl. zákona o správě daní a poplatků). Konečné rozhodnutí o odvolání lze dále přezkoumat ve správním soudnictví podáním žaloby podle § 65 s.ř.s.

Také věcná podmínka je v řešeném případě splněna. V rámci konečného rozhodnutí o odvolání je finanční orgán vždy povinen zkoumat, zda jsou splněny podmínky řízení; hodnotí tedy mimo jiné včasnost podaného odvolání. Při posuzování včasnosti je finanční orgán vázán právě rozhodnutím o žádosti o povolení lhůty k podání odvolání, jehož obsah v rámci konečného rozhodnutí zohlední.

V posuzovaném případě je splněna i podmínka osobní, neboť adresátem konečného rozhodnutí o odvolání je právě osoba žádající o prodloužení lhůty, tj. osoba dotčená rozhodnutím předběžné povahy.“

V citovaném rozsudku, č.j. 1 Afs 35/2011-135, pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o prodloužení lhůty k podání odvolání je vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 70 písm. b) s.ř.s., neboť jde o předběžné rozhodnutí. Z uvedených důvodů nelze brojít přímo proti rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o prodloužení lhůty k podání odvolání, ale až proti jeho důsledkům v rámci přezkumu konečného rozhodnutí o podaném odvolání.

S uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožnil, přičemž tyto závěry lze plně vztáhnout i na předmětné žalobou napadené rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že soud ze shora uvedených důvodů shledává, že žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím, které je dle § 70 písm. b) s.ř.s. ze soudního přezkumu vyloučeno, byl soud nucen konstatovat, že žaloba proti napadenému rozhodnutí původně žalovaného je podle § 68 písm. e) s.ř.s. nepřipustná, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítl.

V důsledku odmítnutí žaloby současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. O soudním poplatku nebylo rozhodováno, neboť žalobce byl od soudního poplatku osvobozen.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 19. března 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová